

IK KAN NAAR DE OPERA. MAAR IK ZIT LIEVER HIER

**ACTRICE
MANOUK VAN
DER MEULEN**
HOUDT ONS MAANDELIJKS
OP DE HOOGTE VAN HAAR
LEVEN IN LONDEN,
WAAR ZE SINDS KORT
(WEER) WOONT.

Als het me te veel wordt, soms, op een gure winterdag, dan kun je me vinden in de St Martin-in-the-Fields kerk op Trafalgar Square. Niet dat ik zo gelovig ben, maar als chaos en stress me doen tolleren, zoek ik naarstig naar een oase. Als een dorstige kameel die na lange afstanden water nodig heeft, omdat de reservoirs leeg zijn. St. James's Park, The Sanctuary Sauna in Covent Garden, The High Gate Cemetery (de doden op het kerkhof geven me rust) en Brighton aan zee – allemaal welkome vluchtwegen. Want het dagelijkse geweld van de dampende stad knaagt aan de ziel. De *tube* gromt en ronkt als een ongetemd wild dier. De denderende dubbeldek- kers, de struikelende menigte, bevangen door koortsachtig consu- merende kersthysterie. Regent Street toont trots zijn machtig mooie etalages. Bij Hamleys, de grootste speelgoedwinkel ter wereld, klimt de kerstman op en neer in een plastic kerstboom alsof zijn leven er vanaf hangt. Vurig strooit hij glanzende pakket- jes in het rond. Op de ijsbaan Winter Wonderland in Hyde Park wordt stevig geschaatst. De *christmas carols* schallen uit de luid- speakers. De kerstversiering zet de stad in lichterlaaie.

Stilte. Opgelucht glip ik de St Martin-in-the-Fields kerk binnen. Een leeg bankje rechts vooraan. Bij het hoge raam zit een grijs- blauwe duif te koeren en behaaglijk in zijn opgedofte veren te pik- ken. Hoe is dit diertje hier naar binnen gevlogen? Ook gevluht voor het lawaai? Ik sluit mijn ogen. Stilte. Maar niet voor lang. Al snel stromen weldadige klanken langs mijn koude huid. Ze war- men mijn versteende voeten. "Dit is de reden waarom ik hier ben", zucht ik voldaan. Iedere middag zijn hier gratis open repetities. 's Avonds klinkt pas het echte werk. Purcell, Vivaldi, Bach. Hun oeuvre vult de eenvoudige, smaakvol gedecoreerde kerk. Ze geven het leven vleugels. *Muziek is het allerhoogste, zelfs een dove kan tril- lingen horen. Het verbindt ons en helpt onze gedachten te verplaatsen.* Wat een plezier. Regelmatig wordt het spel door de musici onder- broken om eens relaxed door de muziekstukken te bladeren, een rok glad te strijken, te giechelen of te flirten met het schaarse publiek. De ongedwongenheid lijkt hen te inspireren. Ze hoeven

niet perfect te presteren. Er valt voor het publiek daardoor heel wat meer te beleven.

Bij ons thuis was er altijd muziek. Uit iedere kamer kwamen ande- re geluiden. Mijn vader speelde klarinet op zolder, mijn broertje saxofoon, ik pingelde de blues op de piano beneden en mijn andere broer draaide op zijn stereo zijn gevarieerde platencollectie grijs.

En mijn moeder? Als ze niet het huis uit vluchtte voor een rustge- vend rondje door de tuin, luisterde ze graag naar klassieke muziek op de radio in de keuken. Soms werden we gillend gek van elkaar. Kom ik uit een muzikale familie? Mijn oudoom, Mathijs Vermeulen – hij vond dit pseudoniem geschikter dan zijn eigen naam – was een begenadigd componist. "Dat is componeren," zei hij, "in je bin- nenste een zang hebben, ook al schijnt nergens de zon."

Zo is het maar net, denk ik. En tokkel verder op de piano. Stiekem beeld ik me in dat Matthijs naast me zit en me helpt mijn vingers virtuoos over de toetsen te laten glijden.

Muziek. Een scala van kerstconcerten om uit te kiezen. The Royal Festival Hall produceerde door de jaren heen al meer dan 150.000 uur muziek. *The Nutcracker* in The Royal Opera House is een *must*. Toch zit ik het liefst hier. Samen met het verkreukelde vrouwtje schuin achter me, het liefdespaartje dat hand in hand zit en de blauwgrijze duif. We warmen ons aan de noten. Een gevulde stilte hangt in de lucht. Een bescheiden applaus. De intermezzo is voor- bij. Het gewone leven gaat weer door.

Buiten is het gaan sneeuwen. Huiverend trek ik mijn rode wollen muts over mijn oren. Alsof ik de muziek wil vasthouden en niet verruilen voor het stadse lawaai. De metershoge kerstboom op Trafalgar Square, het jaarlijkse geschenk van de Noren aan de Britten voor hun support en vriendschap tijdens de Tweede Wereldoorlog, geeft schitterend licht.

Voordat ik de *tube* weer in duik, koop ik bij een karretje een zak gepofte kastanjes. Ze gloeien en knapperen op de kolen. "*Here you are, love.*"

Gelukkig, ik kan er weer tegen. *The Streets of London* doen me goed.